

(5.2 % от цялото население) в Нова Загора, а това през 1920 г. – 506 (6.6%) като нарастването се дължи основно на естествен прираст. В предвоенната 1938 г. турците са значително по-малко - 288 души или 2.87% от цялото население (Бакалов 1939, 10), което показва процес на изселване в годините преди войната. До същия извод води и информацията в донесението на околийския полицейски началник Асен Симеонов до областния му началник в Стара Загора, писано през 1938 г., че турско читалище в града е съществувало до 1931 г., а турски вестници, общо три, се получавали от имамина в джамията и от още двама турци (Симеонов 1938).

Устойчива тенденция в променящия се етнодемографски облик на Нова Загора е нарастването на градското циганско население. През 1883 г. то е малко над 6% от жителите на града - 174 човека, през 1910 г. циганите са 746 (11.4 %), през 1920 г. – 616 (7.9%), а през 1938 г. са вече 1774 души (близо 18%). На границата между XIX в. и XX в. циганският етнос в града по численост изпреварва турския и е втори след българския, докато за България при всички преброявания е трети. Историята, етносоциалната структура, битът и културата на циганското население в Старозагорски регион, включително и Новозагорско, са изследвани от д-р Евгения Иванова, в съавторство с Велчо Кръстев, в книгата „По дългия път... Живот с другите”. Част от изводите са, че циганското присъствие в региона, включително в Нова Загора, е трайно; представителите на етноса непрекъснато се увеличават; в Новозагорско, както и в Казанлъшко, живеят повече от т.нар. турски цигани, които посочват за матерен език турския и по вероизповедание се самоопределят като мюсюлмани (Иванова/Кръстев 2006, 96-97). В подкрепа на това твърдение са данните от гражданските регистри за град Нова Загора през годините 1905 и 1910, в които са вписани народността и вероизповеданието на родените и починалите. Около две трети от документираните събития – раждане и смърт, сред циганите са с цигани мюсюлмани.

Наличие на арменци в Нова Загора - 15 човека - е отразено при преброяването през 1885 г. През 1910 г. те са 32-ма. Процесът на заселване на арменски бежанци от Одринска Тракия се засилва след 1915-1916 г., когато репресиите срещу тях в Османската империя се засилват. По данни от в. „Трибуна” в началото на 1923 г. арменските бежанци обитават около 200 къщи и наброяват приблизително 800 човека. В същата дописка се съобщава още, че предстои да се конституира Арменска духовна община, която възнамерява да открие църква и първоначално училище. (в. „Трибуна” 1923).